

вършилъ и за съветитѣ, които давалъ, не исквалъ отъ беднитѣ свои съграждани материални награди, явява се винаги на помощъ — безплатно помагалъ и лѣкувалъ.

И гражданството ценѣло тия добрини на своя добъръ съгражданинъ и заслужено му отдавало данъ на уважение и почитъ.

Синъ на тая нещастна страна, той познавалъ какво значи да бждешъ свободенъ и честитъ подъ грѣйката на национална независимостъ, подъ едно сѣтло и свободно родно небе; разбиралъ копнежитѣ и мжжитѣ на братята робѣ, които гинѣли въ занданитѣ, далечъ отъ бащино огнище и близки, жадувайки свободата! Растналъ всрѣдъ своитѣ събратя полусвободни граждани на Горна-Орѣховица, подхвърленъ въ изгнание, после отъ Свищовъ — Диаръ Бекиръ, той не забравилъ родината. Миналото, прекарано въ робство, му спомняло постоянно за онзи идеалъ, на когото той се заклелъ да служи нѣкога, заради който прекаралъ рѣдки по своята крайностъ неизказани страдания.

И тукъ, въ родния градъ, сближенъ съ съгражданитѣ си учители и близки: Атанасъ Бендеревъ, Иванъ Пановъ и Георги Измирлиевъ, още по-силно и съ по-голямъ стихия и мощъ е билъ раздуханъ огньтъ на вѣрата му въ бждещата свобода, който огнь пламтѣлъ въ борческото му сърдце. Тѣ го посвѣтили въ работитѣ на дѣлото и го поканили да продължи борбата за свобода.

Макаръ и вече далъ обещание, че нѣма да се бърка въ народни работи — отъ една страна; отъ друга — слушалъ шепота на апостолското слово отъ будната и съзнателна младежъ, която полагала всички усилия и трескаво работила, за да убеди заспалия несъзнателенъ народъ — да стане на кракъ за бунтъ и освобождение — което отново пробудило патриотичното чувство на Бошнакова и — той става членъ на революционния таенъ комитетъ.

И започва Георги Бошнаковъ да работи съ нови сили, съ патриотиченъ жаръ и енгусиазъмъ; непоколебимъ, смѣлъ и решителенъ — изложенъ повторно да бжде заловенъ като бунтовникъ — да бжде подхвърленъ на мжчение или: този пжтъ окаченъ на бесилката. Тоя му опасенъ жестъ не хармониралъ на гледъ съ спокойния му безшуменъ характеръ, обаче, въ голѣмата му душа е горѣлъ стихийния пожаръ на великата обичъ къмъ родината, за която, преди и сега, слагалъ своя животъ на върха на ножа, презъ бурнитѣ години на борба за освобождение.

Тая рискувана дейностъ, като членъ отъ мѣстния таенъ революционенъ комитетъ, е проявявалъ съ известна хитра предпазливостъ, умѣла сдържаностъ, ловъкъ дипломатически тактъ и умѣние, защото, като бившъ комитета най-много е билъ изложенъ на потозречие, поради което той е